

CĂDEREA DRAGONULUI

L. R. LAM

Traducere din limba engleză și note de
EMIL SÎRBULESCU

ARMADA

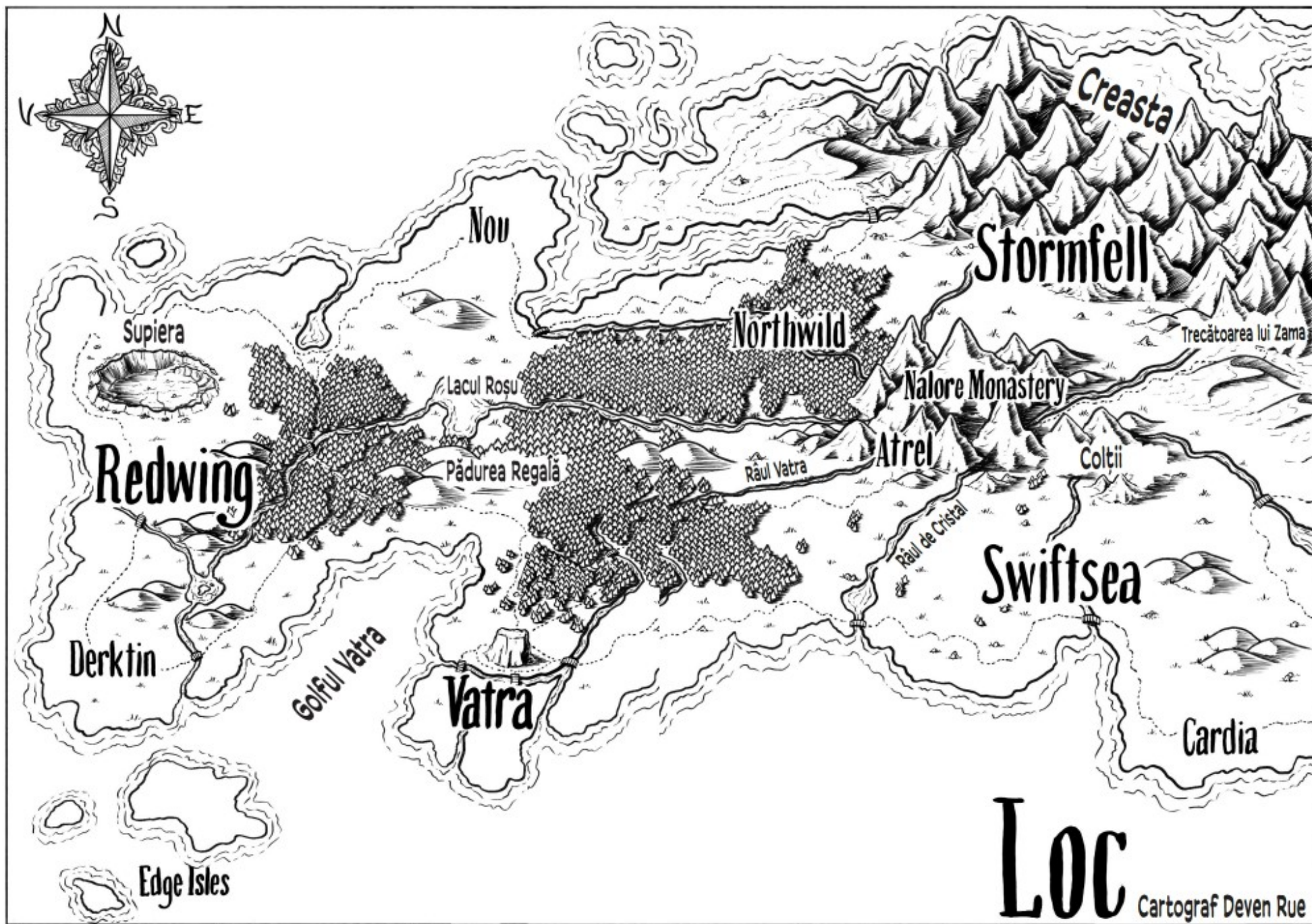
EPIGRAF

„Am adunat aici relatări la prima mână din partea dragonului Everen Emberclaw și a ființei umane Arcady Dalca în timpul evenimentelor din Profețiile Balanței Dragonului. Am recreat și alte perspective prin divinație și telepatie. În unele situații, am solicitat contribuții suplimentare din partea celor care mai sunt încă în viață sau au fost dispuși să contribuie. Împletirea unei narațiuni nu este atât de diferită de redarea unei viziuni trimise de focul stelar și de soartă. Mulți nu înțeleg cât de ciudat poate fi să înfigi o gheară în viața cuiva pentru o perioadă. Să simți ce simt ei, să visezi ce visează ei.

Există un truc pentru a scăpa de toate astea, argintul divinației picurând din colți și gustul fulgerului pe limbă. E greu să te topești din nou în propriile oase. Să te întrebi dacă, de fiecare dată, am putea reveni schimbați. Toți Clarvăzătorii învață acest lucru, spre marele lor regret.

Dar mă abat de la subiect.

Îmi cer scuze că mi-am luat libertatea de a umple unele lacune, dar am vrut să prezint o relatare completă și aprofundată a acestei perioade tumultuoase. Rapoartele oficiale sunt atât de seci. O copie a acestor volume este păstrată aici în arhive atâta timp cât acestea rămân în picioare. Să sperăm că va mai dura mult timp până când destinul va ajunge la coadă și va începe din nou de la cap.”

LOC
Cartograf Deven Rue

PRIMA PARTE

COLIZIUNE

„Rugați-vă celor cinci zei:

Lui Kalsh, dragonul albastru al mării, care schimbă norocul, averea și forma precum valurile.

Lui Piater, zeul puternic, cenușiu-metalic, acela care mișcă ceea ce este greu ca piatra.

Lui Zama, zeul clarității, negru-indigo, cu putere asupra vântului, furtunii și magiei care cel mai bine ar fi să fie uitată.

Lui Jari, zeul verde al noii creșteri și al vindecării, care împletește lumea la loc, așa cum a mai fost.

Lui Aura, dragonul roșu ca sângele și plin de putere, care arde din nou lumea din temelii.“

EVEREN: CĂDEREA

Am să vă povestesc și vouă cum am căzut. Dar mai întâi trebuie să vă spun cum este să zbori. Lăsați-mă să încerc, deși mai există încă un lucru despre care ar fi trebuit să vă povestesc înainte de a fi prea târziu. Majoritatea oamenilor nu vor experimenta niciodată zborul. Cu toate că îmi este milă de aceste creaturi pentru multe lucruri, poate că acesta este cel mai important. Imaginează-ți că alergi cu toată viteza de care ești în stare pe cele patru picioare ale tale. Te lansezi din vârful unei stânci cu o ultimă împingere a ghearelor în pământul solid. Nu există nimic altceva decât senzația de scufundare pe care o simți adânc, în abdomen. Înclinarea capului spre apa gri-verzuie. Stâncile care se apropie tot mai mult, incredibil de repede. Vântul care îți fluieră de-a lungul solzilor, zburându-ți penele de pe aripi și de pe creastă.

Există un truc pentru a strânge turbioanele magiei tale, ținându-le strâns în timp ce simți curenții termali cu aceeași intensitate cu care simți și curenții apelor de dedesubt. Vei ști momentul perfect pentru a-ți întinde aripile cu o...

Poc.

Mușchii pieptului ți se încordează, dar ai încredere că te va prinde curentul termal. Cu o lovitură din aripi, te poți ridica, stabil și sigur pe

tine, sus spre cer. De sus, orice lume pare, în același timp, mult mai mică și mult mai mare.

Îmi amintesc de alți dragoni care înconjurau stâncile de culoarea palidă a oaselor, începându-și vânătoarea. Aripile lor prindeau strălucirea soarelui care pălește. Nuanțe de mov, albastru, verde, gri. Unele roșii ca propriii mei solzi. Toți sperau să se întoarcă cu ghearele pline.

(În timp ce scriu asta, îmi pot imagina că mă întorc la familia mea din Vere Celene, pentru a împărți prada cu mama și sora mea înainte de a-mi revendica propria porție. Foc și stele, dar nu știam cât de mult îmi va lipsi. Planez peste stâncile acelea albe, simt mirosul de sare de mare și sulf în aer și în plămâni. Aproape că pot simți pe limbă gustul de carne grasă, unuroasă, și de untură. Iertați-mă! Mi-e foame de multă vreme.)

Într-un alt prag de seară, m-aș fi alăturat lor, zburând peste mări acide în speranța unei partide de vânătoare reușite. Dacă aș fi tras un alt fir al sorții, poate că asta am și făcut.

Dar, în noaptea aceea, nu căutam nimic făcut din sânge și tendoane. Căutam ceva mult mai evaziv.

Vănam o profeție.

Eram ultimul dragon mascul, născut pentru a cunoaște trecutul, viitorul, pânza fină a destinului care se răspândea în toate direcțiile asemenea celei de păianjen prinse în rouă. Mi s-a prezis că voi deveni un Mare Clarvăzător care ar salva specia noastră de la ruină. Toată viața mea, povara acelei așteptări fusese atât de grea, încât era o minune că mai puteam să zbor.

Și totuși, profețiile au trecut fără să fi mișcat nici măcar o singură dată pânza de păianjen. În fiecare bazin pentru divinație nu mi s-a arătat decât reflexia mea. Eram un eșec și nu mai puteam suporta.

Eram menit să fiu mai mult decât atât.

Am bătut și mai puternic din aripi, trecând peste marginea peninsulei. Cu câteva secole în urmă, un strămoș femelă folosise magie

prețioasă pentru a modela pământul în forma unui dragon. Efortul a ucis-o.

Era magnifică, Lady de Vere Celene. Botul ei pământiu mârâia la apusul soarelui, dinții ascuțiți ca un brici erau împietriți de secole de vremea aspră. Ochii ei erau intrările în peșterile interioare. Protuberanța ușoară a craniului ei continua până la umerii acoperiți cu iarbă părjolită. Avea aripile lipite strâns pe lângă trup, cu vârfurile suficient de înalte pentru a oferi protecție împotriva arșiței solare. Între omoplații ei se întindea bazinul principal, iar dragonii din carne și oase se întindeau la umbră după ce se scaldau și își curățau solzii cu nisip.

Nu suntem meniți să vedem scrierile despre noi înșine, nu și de când ultimul dragon mascul a înnebunit din cauza lor. Profețiile sunt ținute sub cheie. Numai Miligris, bătrâna clarvăzătoare și arhivistă, are acces la toate. Sora mea a ajutat-o, și într-o bună zi urmează să devină arhivistă, clarvăzătoare și Regină.

Așa că, în seara aceea, ceva mai devreme, am furat în sfârșit cheia și am căutat secretele. Fusese prea tentant, știind că toată viața mea ar putea fi scrisă acolo.

Profețiile pot lua multe forme. Unele sunt catrene formulate cu grijă, ritmul lor solemn oferindu-le un aer suplimentar de prevestire. Altele sunt doar fragmente stranii, criptice chiar și pentru clarvăzătorul care le-a consemnat. Și mai multe sunt la fel de efemere ca visele și viziunile din care s-au născut. Nu este nici pe departe o artă de mare precizie. Și totuși, dragonii încă se străduiesc să întoarcă înapoi destinul.

Una dintre primele scrieri pe care le-am găsit a fost aproape încântător de directă și trebuia să se întâmple chiar în noaptea aceea. Cu siguranță, soarta – acea stăpână crudă și schimbătoare – mi-o transmisesse direct, ca o pradă grasă pe o câmpie întinsă.

Și uite-așa am luat cea mai bună și cea mai proastă decizie din viața mea. Trebuia să știu dacă era încălcată o altă promisiune din viitor.

Am recitat în minte profeția furată în timp ce aripile mele mă duceau tot mai aproape de orizont.

*În Noaptea Mormintelor Închise,
când ultimul dragon mascul a devenit major,
Lady de Vere Celene ne arată drumul.
O furtună voalată și un clinchet auriu
îl vor îndruma către lumina de acasă care se stinge.*

Am aruncat o privire în spatele meu.
Aripile roșii reflectau flăcările apusului.
— *Everen*, a strigat sora mea, zburând disperată.
Trebuie să fi pornit în urma mea de îndată ce și-a dat seama ce am făcut.
— *Lasă-mă-n pace, Cassia.*
Am zburat mai repede, ochii mei cercetând cu disperare orizontul care se estompa. Dar nu era nicio furtună voalată, nu răsuna niciun clopoțel auriu, orice ar fi însemnat asta. Doar cenușii mereu prezent al fumului vulcanic.
— *Everen!* a strigat din nou Cassia. *Nu poți face asta.*
— *Dacă profeția este moartă ca și celelalte, atunci nu ai nimic de care să te temi*, am provocat-o eu.
— *Am toate motivele ca să mă tem! Nu știi ce riscuri îți asumi.*
— *Dar tu știi?*
— *Știu mai bine decât să mă amestec în așa ceva.*
— *Atunci, poate că soarta ar fi trebuit să-ți spună să fii mai atentă la cheia ta, surioară.*

Eram amețit de potențialul care se desfășura dinaintea mea.
Ea a răcnit de indignare. Am ignorat-o.
Acolo.

Am simțit înainte de a vedea. O șoaptă de magie în aer, ca parfumul picant al ploii chiar înainte de a începe. Un șuierat grăbit al vântului. O furtună cu vâl.

Rupturile în Vâlul dintre lumi erau destul de comune, dar cele mai multe erau doar suficient de mici pentru ca doar magia și viziunile să se strecoare ghidate de bazinele de divinație. Aceasta era o ruptură mare. Suficient de mare pentru un dragon.

Am mai aruncat o privire în spatele meu. Solzii surorii mele străluceau în timp ce ea se deplasa pe un curent termic, apropiindu-se tot mai mult de mine. Oare nicio părticică din ea nu voia să vadă cum s-ar putea sfârși toate astea?

— *Metoda ta nu a funcționat, Cassia, așa că hai să o încercăm pe a mea.*

Umerii îmi ardeau cu fiecare bătaie a aripilor.
— *Everen*, a implorat ea. *S-ar putea să te pierdem.*
— *Și tu ai fi singura care ar plânge după mine.*
— *Nu este adevărat.*

Eu fusesem fiul preferat. Speranța tuturor dragonilor. Dar opusul speranței este disperarea. Căci, cu fiecare an care trecea, această lume devenea mai fierbinte, iar dragonii tot mai infometați. Trebuia să găsec o soluție ca să-i salvez pe toți. De fiecare dată când se uitau la mine, își vedeau reflectată propria lor cădere. Totul se restrângea, ca o piele care nu se lăsa schimbată.

Cassia a scos un țipăt de frustrare, planând în cercuri largi, îngrijorată de atracția exercitată de furtună. Ea n-ar fi niciodată suficient de curajoasă sau suficient de nebună pentru a încerca să mă urmeze până la capăt.

— *Te iubesc, Cassia*, am spus. *Dar, dacă eu trebuie să fiu stăpânul destinului, atunci o voi face.*

Și cu asta, m-am aruncat.

Ruptura din Vâl se apropia. O felie din cea mai întunecată noapte, fără stele.

Ceva din mine s-a agățat – un ghimpe care sfâșia carnea fragedă.

Am căzut spre fisură cu toată grația unei păsări rănite. Corpul meu s-a modificat și s-a transformat, aripile bătând inutil în timp ce magia îmi sfâșia pielea. Vântul îmi biciuia carnea care se topea. Corpul mi se micșora, strângându-se în sine, oasele mi s-au scurtat, mușchii mi-au slăbit. Pielea mea roșie, solzoasă, s-a netezit până când a căpătat o textură aproape albă. Botul mi s-a tras înapoi, dinții s-au tocit, cu excepția colților mei mai mici, ghearele s-au transformat în degete boante.

Înainte ca durerea să alunge totul în valuri agonizante, mi-a rămas suficient de multă gândire ca să regret profund, profund ceea ce făcusem. Am deschis gura să răcnesc, dar în schimb am urlat. Un sunet înalt, jalnic.

Întunericul m-a cuprins în palma sa, care s-a strâns într-un pumn, luându-mi vechiul meu univers cu el. Eram într-un spațiu liminal învinețit. Fulgerele se mișcau în direcții imposibile, prea luminoase pe fundalul violet și albastru intens. Vântul urla. Picăturile de ploaie atârnav suspendate, ca și cum ar fi fost înghețate în timp.

Pentru o clipă, mi-am făcut griji că murisem și așteptam ca mama și sora mea să-mi poarte, printr-un cântec, sufletul către orice ar urma.

(Ar mai face-o totuși? După tot ce am făcut?)

Țipătul ascuțit al furtunii a sporit în intensitate. Timpul s-a rupt. Aș fi putut să mă aflu acolo pentru câteva secunde sau câteva zile. Undeva, în întunecime, am simțit mai degrabă decât am văzut ceva în mișcare, sinuos și imposibil de mare. Nici nu mă băga în seamă, de parcă n-aș fi fost altceva decât o altă picătură de ploaie. Nu m-am simțit niciodată atât de mărunț, atât de neînsemnat. Aproape că puteam să jur că auzeam șoapte iar în depărtare, un sunet mai profund, ca un urlat de dragon. Cuprins de panică, am încercat să mă retrag din somnul întunericului, să mă opun curentului. Contururile ființei mele au început să se estompeze.

În întuneric, am simțit o înțepătură de aur, ca un vârf de ac. O rază de soare prin norii de furtună. Un ecou distorsionat al unui țipăt s-a

transformat într-un sunet înalt, iar aurul s-a îndepărtat, ca o pană purtată de vânt. Aveam nevoie de asta. Știam. Dacă voiam să trăiesc, trebuia să-mi croiesc drum spre minusculul grăunte de aur.

O furtună voalată și un clinchet auriu îl vor îndruma către lumina de acasă care se stinge.

Cu tot efortul, m-am străduit să mă îndepărtez de ispită. Când m-am eliberat, am înotat sau am zburat prin furtună. Aveam măcar un corp în acel loc? Mi l-am imaginat, și așa a fost. Aripile mele pulsau, deplasând picăturile de apă plutitoare. Vântul se domolise. Sunetul metalic s-a intensificat din nou, devenind un strigăt înalt, înspăimântător. Cea mai mică parte a sufletului meu a întins mâna și a răspuns —

Iar eu m-am prăbușit, greu, pe piatră. Am urcat găfâind pe noi culmi ale durerii, deschizând gura ca un pește scos din apă. Pentru o clipă, nu am putut decât să încerc să-mi umplu plămânii cu aer.

Curând, frigul m-a pătruns până în măduva oaselor. În Vere Celene era mereu foarte cald, iar aerul era gros și umed. Chiar și în adâncul peșterilor, aerul răcoros nu era niciodată prea rece.

M-am forțat să mă ridic. Eram dezechilibrat. Cuprins de o groază tot mai mare, mi-am dat seama că eram încă în forma mea de preterit, dar diminuată. Una dintre aripile mele se rupsesse în cădere. Umărul stâng mă durea. Trupul meu slăbit tremura. Era nevoie de timp pentru a te metamorfoza într-un preterit¹. Noi luam această formă când făceam lucrări mult prea delicate pentru gheare. Mulți o considerau ca pe o

¹ În unele lucrări de ficțiune, în special cele care implică elemente fantastice sau supranaturale, forma preterită este o stare specifică a ființei rezervată anumitor creaturi sau entități. Este de obicei caracterizată de trăsături fizice precum aripi, solzi sau alte caracteristici non-umane, precum și de abilități speciale sau puteri magice. În unele povești, formele preterite sunt o stare naturală pentru anumite creaturi, în timp ce în altele sunt obținute prin mijloace magice sau rituale. Formele preterite pot fi, de asemenea, asociate cu anumite condiții, cum ar fi luna plină sau o anumită perioadă a zilei. În general, conceptul de forme preterite este un element comun în ficțiunea fantastică și supranaturală și poate adăuga profunzime și complexitate construcției lumii și caracterizării unei povești.

monstruozitate, un ecou distorsionat a ceea ce noi uram cel mai mult. Mai mulți dragoni din Vere Celene nu se transformaseră niciodată. Deloc.

Le ajutasem destul de mult pe sora mea și pe Miligrist în acele sectoare ale arhivelor la care mi s-a permis accesul, prin aceea că un anumit colțișor profund al creierului meu nu putea să nu catalogheze detalii. Îmi simțeam nărilor dilatându-se de mirosurile de apă stătută și aer viciat, de piatră străveche și de nuanțele de putreziciune din fundal. Din dreapta mea venea o pulsație slabă ca de aur. Mi-am răsucit capul și m-au lovit, cu putere, mirosuri noi. Am simțit amărăciunea unei flăcări recent stinse, mirosul de magie și ceva incontestabil de viu.

Ochii mei s-au obișnuit cu întunericul aproape total, și am putut observa silueta întinsă pe piatră. M-am târât înainte în patru labe, neavând încă destulă încredere în mine să mă ridic. Buzele mele s-au tras înapoi, dezvăluindu-mi dinții aproape ascuțiți, șuieratul meu răsunând prin întuneric.

Știam ce voi vedea. O parte ancestrală din mine a recunoscut mirosul. Creaturile acelea care ne-au golit de sens, care aproape ne-au distrus și ne-au alungat într-o lume aflată în agonie. O flăcără de ură a izbucnit cu putere în pieptul meu, iar mâinile mele s-au strâns în pumni.

Era un om. Primul pe care-l vedeam în carne și oase. Am întins mâna. Vârful degetului meu a plutit deasupra obrazului acestuia. Când mă gândesc din nou la acel moment, și acesta mi se pare suspendat în timp.

Pentru că omul acela erai tu, desigur. Iar aceasta este povestea noastră, Arcady.